

gang Lov til at flyde et Stud paa ham, for at jage ham bort, vi have nok Lov til at dræbe ham, men hvorledes komme vi til det? Det veed jeg ikke, det er mig ikke bekendt.

Jeg skal nu gaae over til, hvad der er mine Tanker og hvad der er mit Vnsse til den høitagede Indenrigsminister, og det er ikke alene mit Vnsse, men alle Districtets Beboeres Vnsse, om der ikke fra Regjeringens Side kunde gjøres Noget for at hæmme dette Uvæsen, om der ikke fra Regjeringens Side kunde gjøres Noget, for at vi, som efter Lovudkastet ere forpligtede til at have dette Vaand paa os, om vi ikke kunde blive satte i lige Classe med de andre Beboere paa Districtet, hvem det er blevet tilfagt, at de skulle blive frie. Vi bære jo saavel den ene Byrde med dem som den anden, og jeg finder derfor, at vi kunne være ligesaa berettigede til at blive afløste fra Jagten som de, fordi vi netop ere de, som føle Trykket haardest. Man har fritaget dem, som være længst borte fra Skoven, men os, som lide Trykket, er det Regjeringen har ladet beholde Jagten. Det er ikke i mindste Maade min Hensigt hermed, at ville sige, at vi ikke vnsse eller ville have, at Hans Majestæt skal jage paa vore Marker, det siger jeg ikke. Kongen maa for os, saa ofte han vil, jage paa vore Marker. Ingen skal mere end jeg, og jeg tør forstifre, end Bondestanden overhovedet opfylde vore Forpligtelser og de Duffer, som vor Konge kunde være i denne Henseende. En æret Rigsdagsmand fra Jylland har sagt noget Lignende i den Retning forleden Dag, og jeg kan henholde mig til ham. Jeg skal da slutte med at sige, at vi ikke vnsse at opnaae Jagten eller Afløsningen ad den Vej, Slesvigerne have naaet den. Vi attraae ikke at afløses paa anden Maade, end ved hvad Ret og Billighed er. Vi ville ikke gøre det mindste Skridt, som kan sammenlignes med Slesvigerne, for at faae vore Vaand løs, vi skulle derimod bidrage til at gjøre alt Godt, hvad vi kunne, for at faae dem løste. Hvorvidt nu Indenrigsministeren vil bringe mine Ord for Bedkommende, eller hvorvidt Regjeringen vil tage dem i Betragtning, det maa jeg overlade til ham selv; mit Vnsse er det, og der er udgaaet Opfordring til mig fra Districtets Be-

boere til, at jeg ligefrem skal udtale det som Districtets Vnsse.

Indenrigsministeren: Det er jo vistnok en Følge af Sagens Natur, at man, naar man vil indrømme Afløsning af Jagtretten paa visse Dele af den kongelige Bildtbane, da vælger de Dele, hvorved Jagten vil lide mindst, nemlig Ørtdelene, om end maaffee Jagtrettens Udøvelse eller de nu bestaaende Jægtforhold ere mere bebyrdende for de mellem Skovene liggende Districter. Men det kan ikke være andet, naar man kun kan afstaae det, som kan undværes, uden at destruere Jagten eller gjøre alt for stort Staa i Bildtbanen; thi da kunne de ikke faae Jagtretten afløst eller opnaae en saa stor Fyldestgjørelse som de Andre, det er Noget, som ligger i Forholdenes egen Natur. Jeg vil derfor blot tillade mig atter at udtale, at der ikke her i Loven kan gjøres nogen Forandring i det Omfang, som er bestemt for den kongelige Bildtbane, ligesom der heller ikke foreligger noget Vndringsforslag, som sigter hertil. For saavidt der er Spørgsmaal, om der ikke kunde gives dem, der ikke ere Jagtberettigede, en mere udvidet Ret end hidtil, til at dræbe de Dyr, der gjøre Skade paa deres Marker, da er det et Spørgsmaal, som jeg ved Lovens Udarbejdelse har foranlediget sat under den Overveelse, som jeg var i Stand til at fremkalde. Det er ganske klart, at det var meget ønskeligt, om der kunde gives en noget større Ret hertil, og det er ligeledes vist, at, naar man traf saadanne Foranstaltninger, maatte de være gjældende, ligesaaavel paa den kongelige Bildtbane, som paa de private Districter. Det maatte være en almindelig Lovgivningsbestemmelse, gjældende overalt hvor Jagtretten ikke fandt sammen med Brugsretten, men jeg har ikke været i Stand til at gjøre saadanne Forslag. Naaget jeg ikke har afhandlet denne Sag med Jagtembedsmændene, som ikke høre under mit Ministerium, har jeg dog foranlediget den sat under Overveelse; men ligesom det fremgaaer af Standerforhandlingerne angaaende Forordningen af 20de Mai 1840, og alle de andre Forhandlinger, som i den Anledning fandt Sted, at man overveiede denne Sag saa nøiagtigt som muligt, men at man dog ikke kunde komme længere end til Bestemmelsen, som